

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۶ اکتوبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

طالب شایسته ملت ما نیست!

سال ۲۰۱۱ به کوریای جنوبی رفته بودیم. آنجا بعد از ظهرها ما را به شهر می بردند، تا با تاریخ و فرهنگ کوریای جنوبی آشنا شویم.

آنان تاریخ دورها و باستانی خود را زیاد به رخ ما نمی کشیدند. از پنج هزار و حتی چندصدسال چیزی نمی گفتند. به آن گذشته ها حتی نگاه انتقادی داشتند. مثلاً ما را به موزیمی بردند که در آن یک گور اشرافی از قدیم بازسازی شده بود. گور مثل خانه بود و کنار جسد خان کلان تعدادی کنیز و خدمه برای خدمت به آن جهان مرده گذاشته شده بودند (زنده به گور شده بودند).

آنان به تاریخ بعد از جنگ دوم جهانی و آنچه را در چند نسل اخیر انجام داده بودند، افتخار می کردند و نکات برجسته اش را با ما شریک می ساختند. سه درس عمده را کوریائی ها می خواستند به ما مردم افغانستان بدهند:

(۱) درس بخوانید و به مکتب ارزش قایل باشید. می گفتند در آغاز کوریای جنوبی زیربنای کافی نداشت و درس در سه چاشت (سه وقت) برگزار می شد. یعنی در جاهائی که تعمیر و معلم کم بود، سه مکتب هر روزه در یک محل کار می کرد. مردم به معنای واقعی برای تعلیم حشر کرده بودند.

(۲) بازسازی کنید. تصویری که از کوریای جنوبی بعد از جنگ برای ما می دادند وحشتناک بود. جاپانی ها طی دوران استعمار و جنگجویان داخلی در جریان جنگ حتی جنگل کوه ها را نابود کرده بودند. گفتند، مردم به شکل حشر به بازسازی خانه، زمین و محیط خود آستین بر زدند. حتی درخت شانی تپه ها و کوه ها را حشر کردند.

(۳) با جامعه جهانی رابطه داشته باشید ولی گوش به فرمان نباشید. می گفتند برنامه های انکشافی را حتی اگر تمویل کننده اش بانک جهانی باشد، خودتان طرح و اجراء کنید. یک مورد را مثال زدند. گفتند در دهه نوزده شصت میلادی، رئیس جمهور پارک چونگ هی پروژه بلند پروازانه ای را برای اتصال کشور از شمال به جنوب طرح کرد که پول زیاد نیاز داشت. بانک جهانی و ایالات متحده امریکا، حامیان بازسازی کوریا، آن را خیالی و غیر عملی خواندند و

حاضر به همکاری نشدند. اما پارک تسلیم نشد و با استفاده از امکانات داخلی و قرضه کار را شروع کرد و به تدریج حمایت همکاران بین‌المللی اش را نیز جلب نمود. آن شاهراه مثل شریان به تن کشور دوید و توسعه را بسیار سرعت بخشید.

این آدم راست می‌گوید. ما چنان پس مانده‌ایم که حتی باید شب هم مکتب‌ها فعال باشند. طالب شایسته ملت ما نیست، چون ضرورت زمان ما را درک نمی‌کند و بر مسیر حرکت جامعه چون سنگ کلان نشسته است. سنگ به نصیحت نمی‌شود، باید آن را از راه بردارید.